

ni tisti, ki seje, in nič ni tisti, ki zaliva — Bog daje rasti — tako govori apostol Pavel. Brez božjega blagoslova bi pač nič ne zrastle. Ves trud ljudi bi bil zastonj, če bi Bog ne dal solnca in vetra in dežja. Od božjega blagoslova živimo. K božji mizi sedamo vsak dan.

V nekih krajih imajo lepo navado, da otroci po jedi poljubijo roko staršem, ki so jim jed pripravili. Po vsaki jedi poljubimo roko dobremu Bogu, ako se mu v molitvi za njegovo dobroto zahvalimo.

Sveto pismo nas uči: »Kadar ješ in se nasitiš, glej, da ne pozabiš na Gospoda.«

Sveti Pavel pa nas opominja: »Ali jeste ali pijete, vse delajte v čast in slavo božjo!«

Molitev pred jedjo in po jedi smatrajmo za svojo sveto dolžnost. Opravljajmo jo doma, pa tudi če smo na potu ali pri tujih ljudeh. Če več ne, se vsaj lepo in pobožno pokrižajmo. Pa bo dal dobri Bog, da bomo nekoč sedli za božjo mizo v svetih nebesih, kjer nam bo sam Jezus stregel. Tam bo večni praznik in večna pojedina. Tam bomo vekomaj prepevali: aleluja — hvala Bogu!

Venceslav Winkler:

Križev pot.

*Jezus nese težki križ
na megleno goro,
s križem seje čez ves svet
zlato, zlato zoro.*

*Saj bi se mu nasmehnilo,
ko gre mimo, mimo nas,
saj bi vdano se zjokali,
ko ima razbit obraz — — —*

*Jezus revni tih smehlja se,
rase, kakor gora siva,
čez goro, čez hribe rase,
skoraj že ves svet pokriva — — —*